

A close-up photograph of a blue bird, possibly a Blue Starling, perched on a dark, textured branch. The bird's beak is wide open, showing a bright orange interior. Its feathers are a vibrant blue, with some darker blue on the wings and tail. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting foliage. The lighting is bright, highlighting the bird's features.

GŐSI VALI

Álmomban énekelt anyám

GŐSI VALI
Álmomban énekelt anyám

GŐSI VALI

Álmomban énekelt anyám

Szerkesztette:
Gősi Vali

Címlapfotó:
Gősi Ferenc: *Szalakóta énekel*

Technikai segítő:
Fetykó Judit

Győr, 2025

BEMUTATKOZÁS és a szerző ajánló sorai

„A lírai lélek sohasem magányos”
(Lesznai Anna)

2005-től, az egykori Barátok Verslista irodalmi oldalán publikáltam először rendszeresen verseket, irodalmi szövegeket. 2011. óta tagja és egyik szerkesztőjke vagyok a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti Alkotó Közösségnek.

Önálló vers-válogatásaim:

2012-ben *Halkuló hiány*,

2015-ben *Hódolat a tavasznak*,

2017-ben *Misztériumok* címmel jelentek meg, amelyek letölthetők a MEK gyűjteményéből. 2020-ban *Szavakkal festett képek* című – Vehofsics Erzsébet szerzőtársammal közös – kép-vers albummal jelentkeztem.

2022-ben *Hajnali fény* címmel kortárs török versek egyik fordítójaként publikáltam válogatást, amelynek folytatásaként – szintén Dr. Bartha Júlia néprajzkutatóval közös – versfordításainkat gyűjtöttük össze együtt a

2023-ban kiadott *Ezüsthíd* című, török költők antológiájában.

2022-ben megjelent eddig egyetlen prózai művem, az *Emlékkönyv* című életrajzom.

2024-ben, férjem, Gósi Ferenc fél évszázados meghitt házasságunkat követő, végérvényes távozása után válogattam kötetbe *Van, ami örök* címen megjelent vallomásaimat, valamint huszonöt éve előre ment fiunk emlékére született verseket, aki szintén ötven éves lenne, ha élhetne még.

Bár hittell vallom: a díjak nem igazán fontosak, a velük járó kötelezettségek annál inkább –, *megtenni mindent a lehető legtartalmasabb, legértékesebb szolgálatért, amire vállalkozik az ember* – mégis büszke vagyok rá, hogy a Verslista közössége 2011-ben és 2012-ben irodalmi és közösségi munkáért Verslista Díjjal is elismerte tevékenységemet, 2017-ben a Litera-Túra Művészeti Magazin, 2020-ban az Irodalmi Epreskert főszerkesztője, Fetykó Judit által gondozott Horváth-Hoitsy Edit irodalmi-művészeti díjat vehettem át. Hosszabb, kényszerű csend után érkeztem újra vissza a Verslista alkotó közösségébe, amelytől soha nem szakadtam el.

Jelen válogatásom édesanyám emlékét, és az anyaság misztériumát megéneklő összeállítás, versgyűjtemény, 2000-2025-ig.

A dédunoka, Mira tavasz-emléke

fénybe zárt
(részlet)

fénybe zárt álmok ébresztenek
szilánkokra tört csillagok
hullnak körém
míg lassan kiviláglik az ég
tündérrózsa könnyű
sóhaja száll a tó felett
gyógyító varázsmogyoró integet
széncinege és sárgarigó dalol
és fénybe zárt álmaimon
megéledsz új mosolyokon
anyám

Ki szeretni kész

ki gyermeket szül
e lángperzses világra
s fogadalmát megszegi
hogy bűnök nélkül állja
a sorscsapásokat
ha szeretni kész
megmentheti mégis az anyák
jégzátonyra futó álmait

mint egy hangmozsár

majd éjsötétben
határtalan csendben
megsejted az első moccanást
egy apró élet gyenge sóhaját
és szívedből lesz elemózsia
s a méhlepény mint ölelő csoda
elringatja csöppnyi magzatod
angyalhangon
mint egy hangmozsár

anyák ars poeticája

hogy megfogantál
csak azóta létezem
együtt teremtdtünk e földi létre
életre keltetted szunnyadó álmom
lettél örökérvényű bizonyságom;
beteljesült veled végre a lényeg
s míg emberré formált az ősi érdem
kinyílt melletted
bimbózó anyaságom

fehér ragyogás

és elhozott az illatos tavasz
hó-szirmokból fonta a hajad
titok voltál
dísztelen varázs
csend-árnyékban nyíló
fehér ragyogás
csak néztem a fényt
hosszan elmerengve
és újjászülettél
a tenyeremben

álmban énekelt

magával vitte volna szenvedéseimet is
az enyészetbe
átszivárgott volna vele minden földi kín a fényeken
de megült a leomló hamuszürke köd
a holdfény sápadt részecskéi közt
nem lüktetett a fény a csillagokban
a hold körött sötét fátyolként
valami hűvös reménytelenség lebegett
amikor elment
hófehér csend lett
karácsony-illat lengett utána
elnémult lent és fönt a dal
elcsuklott a hang
a legszebb búcsúszó
örök-mosolyán felhővé lényegültek
a megdermedt könnyek
de tegnap újra eljött
és álmban énekelt anyám
gyönyörű hangon
mint egy madár

Üzenet

Csendemet
szű percegése sem töri meg,
ha becéző bársonyán
szelíd üzeneted
– mint selymes kezed –
megsimít, anyám.
Mindig időben érkezik,
ébred és álmomban is
az egyetlen gyógyír,
ha kő-nehéz bánat
nyomja a szívemet:
békét hoz – könnyű-meleget.
S míg felébreszt
lágyan a gyönyör'szép
halk hang – a „légy jó!” – üzenet,
a szívembe kéretlen érkezett,
zord bánat hűlt helyén
újra a béke
és szeretet él.

Anyák

Virágzó fák, állunk a fényben
összehajolva, csendben várunk,
míg boldogságban -- szenvedésben
kegyelmet hajt minden águnk.*

Gósi Ferenc: *Fehér rhododendronok Jeliben*

fénybe zárt álmokon

fénybe zárt álmok ébresztenek
szilánkokra tört csillagok hullnak körém
míg lassan kiviláglik az ég
felsírnak a nedves földből kiremegő
vacogó zöld füvek
bódultan tápászkodnak
a szégyenlős virágfejek
mocorgó hunyor
téltemető és hóvirág
pipitér és csillagvirág könnyű
sóhaja száll
kőkörcsin és aranyvessző
pattanó rügyek a fán
bólogató barkaág
gyógyító varázsmogyoró
széncinege és sárgarigó
bíbic és tengelic
mind rólad mesél-dalol
és a régmúlt gyönyörű tavaszokon
fénybe zárt álmaimon
újjászületünk együtt anyám

Vagyok

akár a Föld hátán
ütemre forgó évszakok
homokszem-létű ember
gyermek anya és nő is
úgy vagyok

voltam bár májusra ébredő
szivárvány - léticsoda
lettem a forduló idővel ostoba
perzselő nyári láz után vacogó
faágtól jajongva búcsúzó
haldokló falevél

lapuló hant alatt
rég halott madarak
kísértetdala volt altatóm
mozdultam kő alól didergőn
bújó hóvirág
hajoltam előre-hátra
süvítő szél dalára
remegve táncoló barkaág

vagyok reszkető gyertyaláng
fagyban kinyíló jégvirág
porszem-létemet áldozom
bárány-szeliden fohászkodom
legyek a fény
egy csillag mosolya
végtelen úton
örök anya

Édes teherként

Van, akin nem fog a démonok átka,
van, aki véres öklét üvöltve
néha ártatlanok felé rázza,
de öntudatlanul hanyatlik végül hátra,
könyörületől fényes szemek
tisztaságát látva, szitok helyett
csöndes imára vált; kegyelem várja.
Gyengülő öklében enged a szorítás,
megtörik átka.

Van kit a mély bánat
sem roncsol széjjel,
arcán a béke bölcs derűt érlel.
Van, kit a sírás sava sem mérgez,
könnyei végül fényesre érnek,
s mint tenger „igazát”
a gyöngyhalászok,
féltett kincsként csiszolják
óvják, fény felé tereli ő is a sorsát,
ég - adományként éli,
s mint Krisztus a keresztyét,
csendben cipeli minden terhét.

Anyák hordják így
magzatukat
– édes teherként –
nem érzik súlyát.

Angyalarcú

Nem tudom,
hogy merre jár a drága;
a fényben él, és öröklét rejti el,
a mulandóság zárja-e magába,
vagy a mennyből most is rám figyel?

Nem tudom,
hogy merre akadt dolga,
énekel-e angyaléneket,
mond-e imát másokért, mint régen,
szegény szíve fáj-e, mint nekem?

Nem tudom,
hogy hol rejtőzik, merre,
édes hangját leplezi a csend,
ó, ha egyszer előtűnne újra,
gyöngyházfényben ragyogna az arca.

Mint egy varázslat

Nefelejcskék álomban láttalak
a régi kertben, almafák alatt.
Arcodon égszínű angyal-mosoly,
a felhőkből éteri dal fakadt.

Néztelek tágra nyílt gyermekszemmel,
vártam, hogy indulsz, felém igyekszel,
elhozod újra a nyár melegét,
s a halódó fényt életre kelted.

Gyönyörű voltál, mint egy varázslat;
a belém szorult maroknyi bánat
egyszerre könnyedén felszakadt,
s eltűnt veled, míg néztem a fákat.

Angyalszárnyakon

Volt idő, hogy nem múltak az évek,
ólomlábon járt a délelőtt,
csak a mama sürgött nagy-serényen
a vászonnal fedett asztal körül.

Az égre nyúló diófa tövében
a fehér abrosz lenge táncra kél,
visszatérő álmoként, az éjben
kovászt érlel, és dagaszt, szegény...

Körbejárja angyalként az asztalt,
áthajol az alvó lombokon,
mazsolával hinti meg a retest,
megcsókol, én visszacsókolom,

édes illat, könnyű szellő ébreszt,
és elsuhan ő angyalszárnyakon.

Anyák a fényben
(átirat)

Virágzó fák,
állunk a fényben,
összehajolva,
csendben várunk,
míg arannyá érő
szenvedésben
kegyelmet hajt
lehajló águnk

Nem sejtettem

Ültünk az estben, mély, sűrű csendben
búcsúzott éppen lopva a nyár.
Szelíden kutató szemmel nézett
hosszan az égre, s vissza rám anyám.

Kezét szorosan ölébe zárta,
és átmelegített a gondolat:
megpihent végre, végre, a drága,-
micsoda ritka, boldog pillanat...!

De mintha valamit titkolt volna:
fájdalom-gyötört ujjait talán,
vagy a bánat-mély barázdákat
görcsös kézfején és homlokán...?

Még nem sejtettem: csillagfény járta
halálos táncát a szembogarán.

Anyám a kertben

Nem volt kényelmes,
ringó hintaszéked,
a nyikorgó, vén kerti pad volt
nyár-esti menedéked.
Oda rejtőztél a csendbe hallgatózni,
közel a templom hívó harangjához,
hogy időben indulj
az esti imához.

A szürkületben most
halk árnyék oson,
megsimítva a virágzó fákat.
Látom, ahogy kezedet
imára zárod, de csöndes szavadra
hiába várok; csak árnyad bolyong
a néma a fák alatt.

S míg könnyezve búvölöm a
hajlongó tűzliliomokat,
látom feltűnni
szép mosolyodat.

- ASSZOCIÁCIÓ: WORDSWORTH, William,
Táncoló tűzliliomok -

Örökkévaló

egy fényképen
születik újjá tűnt mosolyod
a régi kertben állsz
a megcsontosodott
szelíden lehajló fák között
és ez a mosoly felülírja
az örökül hagyott bánatot

a lombokon átsuhannak
itt felejtett időtlen tegnapok
a néma házban élni kezdenek
régén-szólt gyönyörű dallamok
a mennybolt katedrálján
tükröződő végtelen hajnalok
ragyognak újra

megcsillannak a régóta fénytelen
vaksi ablakok
és a felhők fölött
szemben a pirkadó Nappal
feltűnik hirtelen egy álomszép angyal
majd elsuhan könnyedén
örökkévaló
szép mosolyoddal

csendes örömek árnyékában

néha még vissza-visszatér
hamisítatlan mosolyod
megéled angyal-arcodon
az a szeretetből sarjadó
eredendő jóság
valami égi fény hoz el
homlokod fölött arany glória
hajadban mirtusz-ág
körötted mennyei világosság
érezem újra a rózsavíz illatát
ahogy életre kél majd illan
és az angyalszárnyak suhogásával
elsimul az itt hagyott csend
különös békesség járja át a szobát
majd hirtelen tovaszáll
ezen a szeretetlen
felemás világon át
eltűnik mint egy szép karácsonyi álom
talán hogy utat találjon valahol
ahol régóta hiába várják

„csendes örömek árnyékában”

Moretti Gemma: *Másként*

Napraforgó kelyhén

Hófehér hajad
könnyű felhőn lebben,
mosolyod az égbolt
visszatükrözi,

folyómeder mentén
altatóként ringatsz,
fűszálként hajolsz
bőrömhöz a réten,

napraforgó kelyhén
aranyporból érlelt
édes nektárként bújsz
lelkem kaptárában

langy eső cseppjeként
arcomat simítod,
búcsúzó madárként
emlékeim hordod.

Csak a hangod... a szád...
csak a házad néma
nem felelsz ha kérdem
mért nem ölelsz néha?

Gősi Vali: *Napraforgók*

Bájoló

Érkezel

a hajnal üde illatával,
éjente megteremsz csillagragyogásban.
Álmomban meglelem mosolyod derűjét,
érzem ujjaidnak bársony érintését.

Ott vagy

a fűszálak sejtelmes táncában,
felöltöztetsz selymes napfény aranyával.
megbújsz a szivárvány tündöklő ívében,
megsimítasz minden szellő-érintéssel.

Feltűnsz

a nyári ég azúr-kék színében,
látlak a tengerek kék verőfényében,
Hallom a hangodat kövek csenddalában,
újjászületsz tavaszok rügyfakadásában.

Melegszen

éteri mosolyod fényében,
fürdök az emlékek balzsamos ízében.
Szemed villanása csillagfényű lámpás,
hangod rezdülése gyönyörű szép áldás.

Hiányzol

Körbepásztázom
megtépázott világomat
de hiába élesztgetem
a ráncos nélküled- emlékeket
zárt szemeim mögött látom
hogy a szájszegletekben
rejtőző makacs génhibák
már jóvátehetetlen
rombolást okoztak
emlékezetemben
és halványuló mosolyodon
idővel burjánzani kezdtek
a felejtés virágai
és hiába vártam
az ereszre sohasem talált vissza
az eltévedt fecskepár
helyettük fénytelen ablakodba
ült panasszal
egy szárnya-törött
fekete madár.

Hiányzol, anyám!

Hallom

Elhalkult már a létzenéd,
de hallom a gyönyörű dallamot...
Emlékeimből fényt fonok
őrzöm csillagfény-mosolyod.

Gósi Ferenc: *Idill*

Időtlenségbe őszülön

Ma még a fényre árny vetül,
holtak emléke menekül velem,
hideg szobor → viasztetem -
a tűnő jelen: ajkamra dermedő szó.
Rideg-fehér vánkoson legfeljebb
könnyes lenyomatom hagyom...

Foszló anyag vagyok: múlt
és jelen nélkül rohan. →

Sötétben vonszolom magam,
öles, csábító tegnapok fakó
nyoma vet árnyat sápadt,
tetszhalott holnapomra:
kifakad könnytelen, kiszáradt
arcomon, félénken átoson,
és beledermed a súlyos létbe
torz szobor-mosolyom.

Arcomra fagyott szó leszek...
Örökül végül ennyit hagyok?
Némán és vakon lépdelek,
mögöttem fakó emlékhelyek,
valószínűtlenül távoli, áttetsző
múlt-pillanat sodor a végtelen felé,
ahol minden mérhető eltűnik
nyomtalan, valahol,
túl az anyaglét kőfalán,
ahol tűnt, földi árnyakat
nem siratnak tovább
a mindenségben örökké létező anyák.
Anyá legyek csak,
időtlenségbe őszülő folytatás!

Angyalmosoly

Megtorpansz
a pillanatban
csöndre int a táj
ezüsteső táncol át
a hétköznapi porán
fényesség fakad a szívben
s mint képtelen csoda
feltűnik a horizonton
egy angyal mosolya

Árva anyák

Sírnak a fák, mint árva anyák
Rám hull az este, rám az ősz is,
hallgat a táj, a csend vacog,
elszenderülnék, de jaj, az ágam!
– letarolt test mellett nyöszörög.

Gósi Ferenc: *Utolsó lélegzettel*

Májusi álom
tanka-hangulatban

halkul a sóhaj
hamvad a tegnapi tűz
hűvös a május
begombolom az álmom
lábamhoz térdel a múlt

Az Otthon – csönd-remegéssel

Éjjel hazavitt egy különös álom.
Az esti csendben élém terült az otthon,
a régóta elérhetetlen távol.
Rád gondoltam, míg hozzám simult a múlt;
a Hold kigyúlt, csillogó ezüstbe vont
egy hajdani alkonyt, és elfogott
valami rég elveszettnek hitt mámor.
A sejtelemben felragyogtak az apró csillagok,
fényüknél megláttam anyám imára kulcsolt,
áldott kezét, apám is szelíd mosollyal állt ott.
A szél hűvösebbre váltott,
és a fáradt, esti légben,
könnyű, fátyolos csönd-remegéssel
rám hullt még sok szép, aranyló emlék,
a folyók édes illattal, hosszan ölelték,
hogyan maradjon, fonja körül még
ez a meghitt melegség,
ez az álomszép tavasz
fáradt szívemet.

Májusi misztérium

elém hozott az illatos tavasz;
fény-szirmokból fonta a hajad
titok voltál
pompa
ragyogás
arany színben égő tűzzománc
csak néztem a fényt
hosszan elmerengve
és újjászülettél a tenyeremben

Cseresznyevirág

Anyám járását
idézi a május:
körötte kék virágok ringanak,
talpa alá fűszálak simulnak,
s amerre árnya hangtalan' halad
a búzakalászhok fejüket leszegik.

Kapaszkodnék
köténye fodrába,
barázdát simít'nék lábai elé,
harmatot hintenék földjére a kertben,
ne fáradjon, szegény, ha szikes rögre lép.

Szelídíteném
a szúrós bokrokat,
meg ne karcolják szép, fáradt kezét.
Cseresznyevirág –, a szívére hajolnék,
megbújnék, s kérlelném: Mama, maradj még...!

Köszöntő

(újja)születésem haván

Hát itt vagy újra,
én szerelmes májusom,
létilatoddal!

Cseresznyevirág — (Mira emléke – a dédimamának)

Májusi ragyogás

(Hívogató dal – Mira érkezése elé)

Édes kicsi lányom,
te is anya vagy,
szíved alatt őrzöd
csöpp magzatodat.

Tündérálmaidból
ébresztget a Nap,
arany fénnel hívogatja
édes titkodat.

Amikor majd először
látod gyermeked,
szeme ragyogása
tavaszt hoz neked.

Mosolyával elúzi
gondod, bánatod,
édes valóság lesz
vágyad, holnapod.

Ha majd anyák napján
gyöngyvirágot ad,
szeme tükrén látod
magad, s magamat.

Szíved mellé addig
tedd ajándékomat;
fogadd mindig nyíló
fényvirágomat.

hozzád hajolnék

elérhetetlen
örök nemlétben vársz rám
hozzád hajolnék

A vízivilág csodái – (Mira pasztellje)

Anyám szava

Nem hallgattam hízelgő szavakra,
de anyám szava gyógyír volt nekem,
ha megrekedt a szomorúság bennem,
és tanyát vert a kétség lelkenem.

Csak duruzsolta hálátelt imáját,
de kisgyermekként nem értettem még,
hogy könnyein át m'ért könyörgött mindig
összekulcsolt kézzel másokért?

Ha néha együtt várjuk még az estét,
és elfogom szelíd tekintetét,
csak lehajolok némán, szemlesütve,
hogy megcsókoljam ráncos, szép kezét.

S míg fénykoszorút fon az éj fejére,
imádkozom, áldást mondok érte.

Fenséges májusom

valami ismerős édes illattal
bódított el az álom
anyám arca villant egy dúsvirágú
hamvas orgonaágon
és eljöttek sorra mind
mosolyuk átragyogott a félhomályon
és fölsejlett a legpompásabb május;
a ház a kert
a hajnal-szerenád
a zöld-fodró fenséges fákon
átszökő törékeny sugáron
földerült apám szép mosolya is
ébredésig fényében fürödtem

Gósi Ferenc: *A zöldike dala*

Anyám emléke nyár

Anyám emlékére nincsenek szavak.
Sóhajjá válik, kimondatlan marad
minden dal, ima, áhítat.

Megreked a könny, ahogy a pillanat,
mely elringatta, már semerre nem halad:
áll az idő azóta a dermedt ég alatt.

Anyám emlékére nincsenek szavak,
de mindörökkön a szívemben marad,-
mint rejtőztem egykor én, óvó szíve alatt.

Anyám emléke nyár, fák, virágok, tavasz,
arannyá sárguló ősz, hó-tiszta szavak

Suttogó áhítat

kék-ezüst őszön álmodom veled
méz-illatú ölelésedbe burkolózom
fehér falak között imbolygó
árnyékod nyomán
suttogó áhítat szól; hálaimád
értem
másokért
holt lelkekért
bársony ráncaidon végtelen béke
igazgyöngy érik örök könnycseppeden
tenyereden az érdes kapanyom
szelíd völgyé simult
fakó arcodon pompás rózsza nyit éppen
– én küldtem neked –
s ahogy haladsz felém át a fényeken
ámulva köszönöm ÖrökLétedet
életemet
és szorít a szívem
hogyan elengedtelek

Örök életű

Ősz hajad ezüst felhővé lényegült,
könnyektől fátyolos ég-szemed tükörré,
törékeny tested kecses angyallá lett,
vigyáznak, óvnak örökbecsű szentek.

Megkoszorúzva arany-fény ágakkal
– vágyak kötelétől lágyan eloldozva –
ragyogsz örök nőként, gyönyörű Madonna,
könnyező árváid halhatatlan anyja!

Égi mezőkön

Anyám gyönyörű, nyári kertje
rám köszön néha emlékeimben.
A pudvás kertkapu a mezőre tárul:
sárgul a repce, s a búzakalászhok
szelíden lengve intenek.

Távol, a réten pipacsmezőre
réved a boldog emlékezet,
lángvörös fényben lobognak, égnek,
vérpiros szirmuk társa a szélnek,
kergetőznek a rét felett.

A nyárban arannyá sárguló földek
búzavirágot rejtegetnek,
kíváncsi fejük a napra néz,
égszínű kékjük megigéz,
hordja a szél az illatukat.

Mezei csokor az asztalomon,
anyám mosolya ragyog a szirmokon.
Szarkaláb, kamilla, mécsvirág,
pipacsok őrzik lágy szavát,
s égi mezőkön fényvirág.

Tavaszi jön

Tavaszi jön, és én arra gondolok,
a tulipánok árván is boldogok?
Anyám kertjében nyílnak-e majd
lépteire várva lilák, pirosak?

Tavaszi jön megint, és a napmeleg
átsimogatja az alvó kertet.
Anyámhoz bújnék, mintha mondaná:
nyíljatok, árváim, nélkülem, ezután.

Szél elől bújók, büszkék, dacosak!
Ki fényesíti most szelíd szirmotokat?
Táncol-e napsugár a ház tövében?
Anyámra vágyom, fátyolos éjben.

Hinnem kéne

Hinnem kell a feltámadásban;
hogy örökké forog a föld,
hogy megbújsz cseresznyevirágban,
meztelen fán élsz - mohazöld!

Rózsa vagy, vöröslő vérvirág,
magadba zárulsz, mint szűz arák!
Anyám, időtlen életem!
Miért siratlak, Édesem?
Hinnem kéne a feltámadást,
hisz állna a föld is nélküled...
Minek a búcsú: létezel!
Fénytestű angyalként köztünk jársz!

Gyönyörű, ékes csillagom,
te kísérsz végtelen utamon!

Bocsásd meg, Mama!

Szíved alatt melengettél,
langyos tejjel etetgettél,
édes szóval nevelgettél,
köszönöm, Mama!

Ha kérdeztem, te feleltél,
könnyeimre átöleltél,
elhagytalak - elengedtél
csendesen, Mama.

Boldog voltam, mert szeretted,
sorsom útján jót reméltél,
göröngyöket egyengettél
fáradtan, Mama.

Őrizted az égi rendet,
amit Isten megteremtett,
a szíveddel melengettél,
vigyáztad, Mama.

Lelkembe is átültetted,
ápolgattad, felnevelted.
Azt ígértem, boldog leszek,
hittük is, Mama.

Megtörte a sors a rendet,
bánat üli meg a csendet.
Temetik a gyermekemet,
mit tegyek, Mama?

Boldog én már nem lehetek,
anyák napján, virág helyett
elküldöm a könnyeimet
zokogva, Mama!

Hazudtam, hogy boldog leszek,
hogy Rád mindig csak nevetek.
Mosoly helyett a könnyeket
bocsásd meg, Mama!

*(Életem első verse a Mamának,
2006. anyák napján)*

Üzenet

Csendemet
szű percegése sem töri meg,
ha becéző bársonyán
szelíd üzeneted
– mint selymes kezed –
megsimít, anyám.
Mindig időben érkezik,
ébred és álmomban is
az egyetlen gyógyír,
ha kő-nehéz bánat
nyomja a szívemet:
békét hoz, könnyű-meleget.
S míg felébreszt
lágyan a gyönyör'szép
emlék – a „légy jó!”- üzenet,
a szívembe kéretlen érkezett,
zord bánatnak hűlt helyén
újra békesség és szeretet él.

Nagyanyámnak

Ha mélyen alszom, rólad álmodom...
Kötényed illata az éjben rám terül,
lelkem bódultan a múltba szenderül;
szaladok feléd mennybéli udvaron...

Göndör hajam a széllel versenyez...
lágyan elsimítod gyűrött masnimat,
s míg csókolom arcodon a ráncokat,
álomból sós könnyeim ébresztenek...

A boldog álmokép elsuhan veled;
elsietsz megint az égi réteken,
helyettem hosszan ölel a végtelen,
lépteid nyomán fényvirág terem.

Rózsaterem

Bársonyos
érintésedért suhanok
álomban sok-sok éjen,
alázattal köszönök minden
áldott hajnalt, amiért fényeddel
naponta átkarolsz, ahogy régen.
Rózsaterem
ma az éji csendből,
éter hangod ébreszt,
csobogó kis patakunk dalára,
felhők vigyázó, lágy táncára
repülök hozzád: megölelni Téged!

Gósi Ferenc: *Rózsaterem*

Isten közelében

Mintha az örök fénybe
lépett volna anyám azon az éjen:
rohantam felé kifulladásra
talán utolérem
de eltűnt hirtelen az égbolt
különös tükrében

Éppen elértem gyűrött
szép kezét
de villám hasította szét az
égbolt kristályüvegét
és sötét lett hirtelen
vaksötét

Gyengülni kezdett a
bársonyos kéz
szorítása lassan engedett
körben a csillagfény kihunyt
a sápadt Hold nagy kerek
arcán valami sötét
szégyenfolt-féle gyúlt

Talán egy felhő vont rá
leplét félve... sohasem
álltam így a közelében
soha nem láttam a Holdat
ily sötétnek...

Rémülten a gyászos
lepel után kaptam
nyomában rám hullt
a fényes hajnal
sokáig rettegtem
a fényre-ébredésben

Csak akkor múlt el
szörnyű rettegésem
mikor megláttam Istent
anyám közelében.

Mint a gyermek

(Kis Himfy-strófára)

Mint a gyermek, ki nem érti
még az élet lényegét
- ha elesik, fölemelik,
nem érheti semmi vész -
úgy vagyok most, - vén tudatlan:
földre estem, mozdulatlan'
várom, hogy majd közelít
rég holt anyám, s fölsegít.

Kolduslélekkel

Megint egy nap, hogy ráébredtél:
végérvényesen árva lettél,
be kell már érned ennyivel.
Ajtók csukódnak lassan előtted,
fukar könnycsepped tétován reszket,
kolduslélekkel létezel.
Kifosztott lettél, üresség benned,
nincs, aki tudná, mit kéne tenned,
hogyan a rettegést elriaszd:
senki sem fog majd fölötted állni,
száraz szemedet végül lezárni,
ha érted is angyal érkezik.

Kováaszt sem lehelsz már új kenyérbe...

Fecskefiakat búcsúztatni,
lombhulló őszön búsan temetni
valakit sírva, összeborulva,
nem kísérsz, mama...!
Apám a sírban sorsunkat őrzi,
imakönyv lapja tűnt illatát rejt
zsoltáros hangja szép hagyatéka
felhangzik néha még csendesen
sötét álmatlan éjeken...

Fejfáját ölelve szólongatni
– ne fájjon úgy ha elszakad
tőle is életfonalam – nem jössz velem!
Kínsikolyban az életem adtad,
árvadat hűtlen’ mégis elhagytad!
Nyikorgó, magányos kapunál
nem várod jöttömet soha már!
Hol jársz, anyám?

*Átlényegülve hófehérbe
kováaszt sem lehelsz már új kenyérbe...*

- szivárvány- emlék andalít,
a hiányra könnyű szél simít
ölelés- emlékü gyógyírt,
hajad színére éjsötétben
égszínű fátylat szó a csend,
hangod zenéje szökik az éjben,
homlokon csókol egy angyal
félte, félszegen átoson
sejtelmes álmodon...
*Miért hagytuk, hogy így legyen,
miért, mama?*

Úgy lesz

(megkésett levél anyámnak)

A végtelenben sem leszel magad,
megsimít majd hálás sóhajom,
mint a szellő bércek havas ormát,
emlékeinket úgy cirógatom.

Ha fázom néha, téli ébredéskor,
a nélküled való fagyos hiányt
áldott lelked óvó lepelével
takarózva melegítem át.

Átölelve tartasz mindhalálig,
én hozzád bújok - örök kisgyerek -,
s úgy lesz minden, mintha nem is félnék...
(Dereng a fény, mégis rettegek...)

Kék csend

árván

Dereng a nyár,
s hogy itt maradtam árván,
halkabban jár a fény az ablakon,
hűséggel vár, hogy lágyan betakarjon,
ha lelkem hűvösétől fázom már nagyon.

Vár, hogy ringatásra
nyíljon alkalom:
azúr fénysugárban - lélekrezdülés...,
vigasztalni vágyó, hozzám bújó csendben
öleljen az emlék – a boldog, nyári kék...

Gósi Ferenc: *A jégmadár csendje*

Dermedt alázat (sirató)

Ezerszer áldott nappalok után
rám hullt a sűrű, éjsötét átok.
Fájdalom-kövek közt botorkálok,
homályba fúló társam a hiány.

Fordult a világ *akkor* hirtelen,
feltárta titkolt, sátáni arcát,
szívemben rekedtek álmok, imák,
halálra vált a remény, kegyelem.

A rianó csend döngött fölöttem,
zuhantam fénytelen szenvedésbe,
szívemre ült a kő-nehéz bánat.

Szép szavak hulltak holtan köröttem
- *súlyos fémpénz anyám zárt szemére* -
hótiszta gyolcsban - dermedt alázat.

Emlék

Ott ült végül az öreg karosszékben,
a főzőkanál tánca már hiába várta.
Nem mosolygott és alig beszélt,
csak néha bírta szóra fájó térdkopása.

Fényvirágot őriz az a régi váza.

Gósi Ferenc: *Búsuló kockásliliom*

Könyörgés

Mama!
Hogy barázdáidon
régóta megbújik miattam
annyi gyötrem
– fájdalmas életem
minden nyoma – kérlek,
nézd el nekem!

Mama, segíts,
maradj velem!
– szólítlak álmomban is
éberen.
Kérlek, bocsásd meg,
nézd el önzőségemet,
vissza-visszatérő
gyermek-vétkemet,
hogy könnyek,
fájdalmak titkait konokul,
egyre kérdezem,
s hogy őszült anyaként,
holtadban is
csak általad létezem!
Utolsó, halvány mosolyod,
is remény, kegyelem
maradt nekem.

*Mosolyod meghitt,
ha fázom, melegít.
Könnyed a hús forrás,
ha bánat-láz hevít.*

Mama!
Ugye remélhetem,
megbocsátod egyszer majd nekem,
hogy utolsó könnycseppedet,
elnémult szívedet is
magamnak ölelem,
szeretetedre örökké éhesen?
Tudod, csak általad lehet
teljes az életem!
Te már itt maradsz
mindig nekem!
Előlem nem rejthet
sem Idő, sem végtelen,
elérlek ott is, a távol'
fény-hegyen, mindörökké
drága lényedből töltekezem.

anyák

(változatok)

anyák ha sírnak
csak éj-csendben hangtalan
könnyeik nyomán
a gyermekük mosolyán
hajnalszín virág fakad

*anyák ha sírnak
minden könnycseppjük nyomán
fényvirág fakad*

a nő ha anya
csak lét-dallamot dúdol
bársonyos ajkán
és altatódalára
gyermek s apa álmodik

Hol jársz, Anyám?

visszarévedsz
a múlt fényébe
utad a végtelen visszaút
ott élsz a nyüzsgő emlékekben
sorsod a múlttal összefut
ott ahová senki nem kísérhet
magadban bogozod
múlt-batyud
magányos mosolyú
révületben
szemedben tört fényű
tűnt borúd nyomán
a búcsú hangtalan
csenedbe ájulsz
nem kísérsz többé
utamon soha
soha már
lépteim fáradt üteme halkul
indulok némán
nélküled járok
féltelek
félek
hol jársz
Anyám...?

Csak egyszer még

Emlékeimben él még
az a puritán, faragott asztal,
alatta a folyton felbillenő,
háromlábú kisszék,
amelyre együgyű,
ügyetlen gyermekként,
– ha újra és újra felborulna is –
esténként boldogan visszaülnék,

fejemet ölébe hajtva
hallgatnám nagyanyám tündérmeséjét,
aki hangjával odavarázsolná
a kályha-melegbe az erdők csendjét,
és soha, senkivel nem cserélnék,
ha az ölébe barátságosan hívó,
fotel mélyén akár csak egyszer,
egyetlenegyszer még,
könnyű álomba merülnék,
és az íves ajtajú, diófa-erezetű,
gyönyörű-szép szekrény helyett
nincs gavallér-biztatás,
amelyre felbuzdulva ultramodern,
hamisan karcsúsító,
csábító tükrös szekrényt vennék!

Csak egyszer,
egyetlenegyszer
hallhatnám még
a nyíló rododendronok között
anyám andalító énekét...

PILLANATVERSEK az Úton – jégvirágtól a szilvavirágzásig

Édesanyámat idézi ez a csodaváró időszak is – anya emlékek sorát, ünnepi hangulatokat, és idézik a gyógyulások, a boldog lét reményét és útját is... – azt, ahogyan eljutnak az anyák újra és újra a szépség énekléséhez, a jégvirágtól a szilvavirágzásig:

Csak érted (Kései vallomás)

Mert
éltél,
anyaként
csak miattad
élhetek én is.

*

anyám szépsége

rejtett szépségű
eleven mentalitás
szilvavirág-lét

*

jégvirág

mély csendből ébred
tisztán és hófehéren
a bánatvirág

*

búcsú

rőt falevéllal
szállnak fecskéid délre
fényhíd az égbolt

*

kolduslélekkel

fagy vicsorog még
koldus-hegedű sír fel
vacog a lélek

*

csend

ringatásra vár
a kéklő fénysugárban
hozzám bújó csend

*

mosoly

anyám mosolya
virágzó almafákon
átsejlő ábránd

*

Májusom

Már visszavárlak,
szerelmes, kék májusom,
létillatoddal

*

Köszöntő

születésem haván

Hát itt vagy újra,
én szerelmes májusom,
létillatoddal!

*

szívhang

dalol a szíved
hallom lélegzetedet
megszerettelek

Köszönöm, Drága Mama!
2025-05-29-én, a 71. születésnapomon

Gósi Ferenc: *A vörösbegy üzenete*

Nagyanyó

Nagyanyónak nem számított a fagy, a hó,
sem az embert-próbáló meleg,
számára nem létezett az időjárásnak
semmilyen komisz fintora,
nem volt ok arra soha, hogy esténként
elmaradjon a folyton krumpliból
készült, mégis páratlan ízekkel áldott,
paradicsomi vacsora.

Hol aludttejjel,
hol maga-köpülte, aranyló vajjal
kínálta este, a maradék krumplit
másnapig hajában érlelte,
hozzá ebédre a padláson rejtőző
sonkát – épp csak hártványira –
meg-megnyeste, míg a kíváncsi gyerekhad
tolongott körötte, és a mennyei étket
sóvár szemekkel várta-leste...

Aztán, egy borongós, csöndes téli este
– a maradék sült-krumplit nagyanyó
épp a vajlingba tette – valami
metsző fájdalom hirtelen leteperte,
és végleg elpihent megfáradt,
drága teste.
Emlékét szívemben őrzöm
már mindörökre, a szent időtlenség
kendőjébe kötve.

Tartalomjegyzék

BEMUTATKOZÁS és a szerző ajánló sorai	5
A dédunoka, Mira tavasz- emléke	6
fénybe zárt	7
Ki szeretni kész	8
mint egy hangmozsár	9
anyák ars poeticája	10
fehér ragyogás	11
álomban énekelt	12
Üzenet.....	13
Anyák	14
Gősi Ferenc: <i>Fehér rhododendronok Jeliben</i>	14
fénybe zárt álmokon	15
Vagyok	16
Édes teherként	17
Angyalarcú	18
Mint egy varázslat	19
Angyalszárnyakon	20
Anyák a fényben.....	21
Nem sejtettem.....	22
Anyám a kertben	23
Örökkévaló	24
csendes örömök árnyékában.....	25
Napraforgó kelyhén.....	26
Gősi Vali: <i>Napraforgók</i>	27
Bájosló	28
Hiányzol	29
Hallom	30
Gősi Ferenc: <i>Idill</i>	30
Időtlenségbe öszülőn	31
Angyalmosoly	32

Árva anyák	33
Gősi Ferenc: <i>Utolsó lélegzettel</i>	33
Májusi álom	34
Az Otthon – csönd-remegéssel.....	35
Májusi misztérium.....	36
Cseresznyevirág	37
Köszöntő.....	38
<i>Cseresznyevirág</i> — (Mira emléke – a dédimamának)	38
Májusi ragyogás	39
hozzád hajolnék.....	40
<i>A vízivilág csodái</i> – (Mira pasztellje)	40
Anyám szava	41
Fenséges májusom.....	42
Gősi Ferenc: <i>A zöldike dala</i>	42
Anyám emléke nyár	43
Suttogó áhítat.....	44
Örök életű.....	45
Égi mezőkön.....	46
Tavaszi jön	47
Hinnem kéne	48
Bocsásd meg, Mama!	49
Üzenet.....	51
Nagyanyámnak.....	52
Rózsa terem	53
Gősi Ferenc: <i>Rózsa terem</i>	53
Isten közelében	54
Mint a gyermek	56
Kolduslélekkel.....	57
Kováaszt sem lehelsz már új kenyérbe... ..	58
Úgy lesz.....	59
Kék csend	60

Gősi Ferenc: <i>A jégmadár csendje</i>	60
Dermedt alázat (sirató)	61
Emlék	62
Gősi Ferenc: <i>Búsuló kockásliliom</i>	62
Könyörgés	63
anyák	65
Hol jársz, Anyám?	66
Csak egyszer még.....	67
PILLANATVERSEK az Úton – jégvirágtól a szilvavirágzásig	68
Csak érted	68
anyám szépsége	68
jégvirág.....	69
búcsú.....	69
kolduslélekkel.....	69
csend.....	69
mosoly	69
Májusom.....	70
Köszöntő.....	70
szívhang.....	70
Gősi Ferenc: <i>A vörösbegy üzenete</i>	71
Nagyanyó	72

**GŐSI VALI: Álomban énekelt anyám
Győr, 2025**